

fudduja mehhele on telnud, kellest sellefinnatse lugemisse sees Teile tahhan räkida.

Se wagga noor mees tahtis assuda ja naest wöötta. Temma wöttis tüdruko, kes temmaga ei olnud ühhes nous; agga siiski olli temma kulus omma õige ello ja visi pärast. Küllab mees teabis, et tüdruk olli alles püssiroo sarnane, mis tulest senna ja täanna koikutakse, ja tahtis täanna kül Jummasat agga homme jälle mailma. Agga süddä ei annud játrele, muud kui pidzi tedda agga ennesele wöötma. Ka mõttes mees ommas surelisses meles: Saab ta vast mo naeseks samä, küllad temma siis pea Jummala pole saab töoste pöörma. Ja ses lotusseks läks ta Üppetaja ette, ja pandi neid kokko; agga kohhe siis sai nähha, et temma lotus olli tühhine, Sest ei aitnud püüdminne, muud kui naene jäi agga omma kahtlase mõttesse, ja läks pealegi veel ni tiggedaks, et ei sanud väimaks sedda päiva ollage, mil ta mehhega ei wötnud tappelda. Ei läind se ello mehhe süddamega mitte ühte, waid sai temmale wågga raskeks kiustatusseks. Agga ei tulnud temma aega, muud kui wöttis agga sedda sõariista kätte, misga iggakord saad õrrawoitelda ja saab ikka vaimus sinno kätte. Ja se sõariist on palive. Õdd ja päiva pallus temma Jummasat omma tiggeda naese eest; ja nisugguses pallumisses sai tal ükskord wågga selgeks, et keik temma vaevo on temma omma tehtud, ja on se mõtte

läbbi tulnud, et on tahtnud naese süddant kohhe pöörda. Sedda nähjes läks ta russuks, ja mis üüld muud, kui agga allandusse sures holes omma uhkust andeks palluma ja Issanda käest sedda atimo otsuma, et Ta wöttaks nou tal anda, mis nüüd tehja, et saaks naese kassuks sada ning ka Temma sure nimme auuks.

Ja se allandaminne ning palluminne allandusses näitis mehhele kohhe teed ja satis tedda selle tarkusse pole hoidma, mis allandussest tulleb ja mis Jummal annab keikile, kes isseenast õrrawoitwad Temma Waimo väes.

Kohhe nüüd, kui naene jälle hakkas riidlemja, wöttis mees sobralikkult temma käest finni, ja ütles sobra healega: Armas naene, anna agga, et saan esmalt palluda so eest, küllab siis räägime fest asjast ennam. Mees läks nüüb omma kambrikesse, heitis mahha põlveli, ja pallus keigest süddamest, et Issand tahhaks naesele teist süddant anda. Küllab se samma luggu olli mittokord veel; agga mees ikka teggi nendasammoti, kunnit naese süddä teiseks sai, ja kui ühhel hobil sai seit riidlejast ja taplejast, siis keige armsam innimenne. Ja pärast ütles temma ilmasallamata isse mittokord kül mehhe vasto, et need sannad, mis ta iggakord on üttelnud: „anna aega, et saan palluda so eest,” on ta süddamesse tunginud ja on tedda ligutanub.